

Kā man un skolēniem iet?

Rit otrā nedēļā, un mēs - gan bērni, gan es - cenšamies viens otru saprast visādos veidos – ja nevaram rakstiski, tad talkā nāk telefons. Viņi zvina man, es viņiem.

Kā mums veicas? Grūti spriest, cik čakli ir visi skolēni. Ir tādi, ar kuriem nākas komunicēt nepārtraukti, īpaši ar tiem, kuri ikdienā droši vien datoru nemaz tik bieži neizmanto. Skolēni neprot atrast dienasgrāmatā pielikumus, izlasīt visus uzdevumus. Ak, jā, pirmajā nedēļā pat mācījāmies, ka jāatver vēstules un katru dienu “jāieiet” e klasē. Taču ir tādi, kuri saņem, izdara, atsūta un prasa vēl.

Labie piemēri:

1. Iemācījāmies, kā pareizi jāatbild uz vēstuli, jāraksta tēma, jāsasveicinās un jāatvadās (vēl jāpieslīpē).

2. Ļoti labi izdodas šāds darbiņš – skolēni saņem darba lapu, izpilda, sūta skolotājai, skolotāja norāda un aizsūta kļūdainās vietas, raksta komentārus, skolēns labo, sūta atkal (citam pietiek ar 1 reizi, citam – 5, 6 un vairāk). Es gribētu ticēt, ka skolēni tiešām paši cenšas savas kļūdas atrast un labot, nevis gudrākais klasē saņem no skolotājas – *Paldies, darbs ir pareizs!*, un klases Whatsapp grupā tiek ielikts pareizais variants.

3. Sūtu darbus, kurus skolēni pilda, tad tiek aizsūtīta Kontrollapa ar pareizajām atbildēm, skolēni salīdzina un veic Pašvērtējumu.

4. 8.a klasē skolēni literatūras stundās veidoja savu Aizsardzības vairogu. Darbs no mācību grāmatas (tēma par karavīru dziesmām), bet šobrīd tik aktuāls.

Kā skolotājai nav viegli, darba ir daudz, jāstrādā vairāk nekā, ja ietu uz skolu. Darbs ir daudz individuālāks un prasa daudz vairāk laika un lielāku atdevi gan skolotājm, gan skolēniem.

Ar cieņu Agrita Brūna